

Megjelen: hetenkint egyszer, csütörtökön.

A szerkesztő lakása: Pestvárosánál 6-ik szám alatt.

Előfizetési feltételek:

Egész évre 6 ft. | Félévre 3 ft. | Negyed évre 1 ft. 50 kr.
Hirdetések és mellékletek — utóbbiak a kincstári illetékekkel együtt 1 ft. 50 krral számítva — minden nyelven fölvetetnek a kiadó hivatalban. Kérjük az ígatai díjakat az ígataimokkal együtt legelőbb szerda reggeli 10 óráig beküldeni, mivel azok különben tekintetbe nem vehetnek.

Hirdetések díjai:

a háromhásos peritör első hirdetésnél 4 kr., többszöri
nél 3 kr. Kincstári illeték minden egyes beígatastól 30 kr.
Kiadóhivatal:
Plets Fer. Pál könyvnyomdája Nagy-Beeskereken, hová
az előfizetési pénzek és ígatai díjak küldendők.

Képviselőválasztás Pancsován.

Lapunk f. é. 28-dik számában azon ígéretet tettük, hogy a pancsovai képviselőválasztást külön cikkben ismertetni fogjuk és pedig részben azért, mert a megyénkhez nem rég csatolt vidékén történtek, t. olvasóinkat bizonytalán kíváncsi érdeklődésben pedig azon okból, mert midőn az ottan megejtett választás körülményeit tüzetesen megismerteltük, egyúttal alkalmunk nyílt a Pancsován megjelenő „Banater Post“ által a megyei szabadalvupárt és annak választmányára emelt ama vádaknak, mintha a pancsovai nemzetiségi párt és illetőleg az omladina ottani győzelmének oka — a megyei szabadalvupárti választmányának s általában a megyei közegeknek eljárásában rejlenek, megczafolására; megismertetni kívánjuk mi tehát a t. olvasó közönséggel a végvidéki részben lefolyt eseményeket nem a fékezetlen indulat és rágalom nyelvén, mint a hogy a pancsovai irómeisteremberek szokták, hanem sine ira et studio.

A pancsovai választókerületet 38 község és Pancsova városa képezi és ezen községekből 33 Torontál, 5 pedig Temes megyéhez tartozik, ezen választókerület az országban legnagyobb és legnépesebb, de választóinak száma is megfelelő, mert ezen kerületnek az 1874. évben 9573 választója volt, melyekből Pancsova városa 1214, a temes megyei 5 községre 1166, a torontáli 4 szolgabírói járásra pedig 7193 választó esett; az 1874. január 9-én Pancsován első ízben megtartott, de a szavazatszedő küldöttség megbetegedése folytán meg-husult választásnál 6498 szavazatot adott be és pedig a deakpárti jelölt Sztójacskovics Sándorra szavazott 2962, a nemzetiségi jelölt Dr. Polit Mihályra pedig 3536, midőn a szavazás felben szakasztott, ldvor községének csak fele szavazott még le, és 5 község névszerint Szakula, Tomasovacs, Jarkovacs, Czrepaj és Pancsova, melyek akkor 2059 választót számláltak, éppen nem szavaztak még; megjegyzendő, hogy ezen községek Pancsova kivételével tisztán szerbek és Pancsován is a választók két harmad-része szerb volt, tehát az ezek leszavaznak, legfeljebb még Polit szavazatait szaporították volna ezzerrel s Sztójacskovicsra eshetett volna legfeljebb még 4—500 szavazatot.

Ezen választás meghiusulván, Torontál megye központi választánya új választási határnapot tűzött ki és gondoskodott jó erőben és egészséghen lévő szavazatszedő küldöttségről és kiküldött több helyettes elnököt és jegyzőt, hogy netáni megbetegedés ne hiusítsa meg ismét a választást, az új határnap 1874. évi márczius hó 26 és következő napjaira tűzött ki, a midőn is mindenik párt lehetőleg megerőltette magát, bevitt szavazóit és leszavaztak rendesen valamennyi községek, beadott pedig 8003 szavazatot, tehát 1505 szavazattal több, mint az első alkalommal, ezekből nyert Sztójacskovics 3012 szavazatot, tehát csak 81 szavazattal többet, mint az első alkalommal, a midőn a választás megszakított, ellenben Polit most 4961 szavazatot kapott, tehát 1425 szavazattal többet, mint az első alkalommal és ennél fogva 1919 szavazattal többel meg lett választva.

A folyó évben megejtett választást megelőzőtől összeírás, vagyis most már az állandó névjegyzék szerint a pancsovai választókerület 10344 szavazót számlál, ezekből esik Pancsova városa 1215, a temes megyei 5 községre 1310, a torontáli 4 szolgabírói járásra pedig 7819 szavazó.

A folyó hó 8-án Pancsován meg-

ejtett képviselőválasztás alkalmával leszavazott 5911 választó és pedig a szabadalvupárti jelöltre 1916, a nemzetiségre 3995, és így ez utóbbi 2079 szavazattal képviselőül megválasztott. Ha ezen itt elősorolt számokat tekintetbe vesszük, azonnal szembe ölik, hogy daczára a választók szaporodásának, melyeknek száma 9573-ról 10344-re emelkedett, a választásnál résztvevő szavazók száma jelentékenyen csökkent és pedig 8003-ról 5911-re, tehát ez évben 2092 választóval kevesebb vett részt, mint az 1874. évben. Ezen csökkenés okát, ha keressük, nem kell messze mennünk, ha egy pillantást vetünk a szavazási ivekre és tapasztaljuk, hogy a tisztán szerb községek szavazói majdnem oly teljes számmal jelentek meg most is, mint 1874-ben és a nemzetiségiéknél csupán a román községeknél, a szabadalvupárti pedig a német községeknél mutatkozik nevezetesen csökkenés, ezen észleletből könnyű a következtetést levonni; a szerb községek lakossága, mely az omladina feltétlen befolyása alatt lévő papok, tanítók és szatócsok által vesztetik és ezek által fanatisáltatik, különben is nagy részben munkakerülő lévén, a pancsovai omladinától kapott parancsnak hódolva, abban hagyta aratási munkáját és bement; a románok, kikre még 1874. az omladina feltétlen befolyást gyakorolt, most már kiábrándulni kezdenek és daczára Babes Vincze úr és ügynekei agitációjának egyelőre semlegesen maradtak, a jövő választásnál pedig bizton hisszük, már velünk fognak menni; a szabadalvupárthoz tartozó német községeket pedig a reájuk nézve legfontosabb politikai kérdés, az aratás tartotta vissza a tömeges megjelenéstől, e mellett azonban még tekintetbe veendő, hogy 3 telepítvényes község t. i. Albrechtsdorf, Königsdorf és Gizellahain, melyek 600 választót számlálnak a tavaszi árvíz által elöntetvén, ezeknek lakossága kenyérkereset céljából különböző vidékekre el is széledt. A „B. P.“ a szabadalvupárti szavazók csekély számát a megye által alkalmazott tisztviselők tapintatlan eljárásának is tulajdonítja, pedig a szavazási lajstrom éppen azt tanúsítja, hogy a német választók elmaradása csakis egyik szolgabírói kerületben feltűnőbb és pedig ezen kerületet a régi határori tisztviselők egyike kormányozza, kinek személyiségét ama lap eddig mindig védeni szokta volt. A „B. P.“ említett cikkében végre azon meggyőződésének ad kifejezést, hogy a határorvidéki dolgok csak azon esetre fognának javulni, jó közigazgatás csak úgy lesz elérhető s a nemzetiségi üzemeknek másképp nem lehet véget vetni, mint a megyékhez kapcsolt végvidéki részeknek egy külön törvényhatósági egyesítése által, ez igen szép terv s már régen észleljük, hogy a pancsovai urak saját törvényhatóságok fenállását féltve, szóval és a rendelkezésre álló lap utján oda törekednek, miszerint a nép között bizalmatlanságot keltsenek a megyék iránt, országot világot pedig arról meggyőznek, hogy a végvidéki népet csak úgy lehet boldogítani és a magyar állameszmét a volt végvidéken csak úgy lehet megtestesíteni, ha a végvidéki részek a megyéktől ismét elszakaszatnak és egy törvényhatóságban egyesítetnek, melynek székhelye Pancsova volna; megyei szempontból tekintve nekünk ugyan nem volna ez ellen kifogásunk, mert csak könnyítene saját feladatunkon, de országos szempontból tekintve s a haza érdekében nem tanácsolhatnók ama kísérletet, mert meg vagyunk arról győződve, hogy ennek legjobban örülne maga az omladina s maguk a pancsovai urak, kik nem egy nagy törvényhatóság alakításáról és kormányzásáról álmodoznak, mihelyt meg-

látnak az új törvényhatósági bizottságot s belátnak, hogy már nem lehet erőltetett majoritást teremteni, könyörögnének, hogy a veszélyes ajándék tőlük ismét elvételék. A végvidéki részeknek egy törvényhatósági egyesítése nézetünk szerint politikai szempontból tekintve veszélyes, az önkormányzat feltételeinek szempontjából tekintve pedig az értelmiségnek gyér volta s az önkormányzat egyéb tényezőinek majdnem teljes hiánya miatt lehetetlennek mondható.

APRÓSÁGOK.

Az orr-kereskedő. Egy vendéglőben számosan ebédelték, a társalgás folyamán azonban egy tudakos fiatal ember azáltal zavarát, hogy minden tárgyról kicsinyítő megjegyzéseket tett: végre a kereskedőkre került a sor s ezekről is csipős észrevételeket tőn, ekkor a társaság egyik tagja, kissé neheztelve mondá, miként remélte, hogy legalább a kereskedők meg lesznek általa kimélve, miután ő is kereskedő; erre a feleség ifjú kérdi, hogy mivel kereskedik, fa-, vas- vagy minő árukkal? „én ember-orrokkal kereskedem, s jól meg is fizetem, ha kedvemre valót találók.“ „Mennyit ad ön egyért.“ kérdi a fiatal ember: „az ár változgatja, az önéért például adnék 100 frtot.“ felelé az orr-kereskedő: „mikor veszi át a vásárolt orrokat?“ — „az eladó halála után.“ — „jó, én tehát eladom az enyimet.“ — „kezet rá, ha azonban a vásárt ön felbontaná, tartozik a társaságot pezségével megvendégszolgálni, igéri ön?“ — „itt a kezem, tehát a vásár áll.“ Pinczért! Az elősőt pinczérnek sügött valamit a kereskedő, nemsokára hoz a pinczér egy hosszú tüzes vasrudat, melyet az orr-kereskedő kezébe vesz, s egész nyugalommal a megvásárolt orrhoz akarta sütni: „mit akar ön?“ Kérdé elrémülve az eladott orr birtokosa: „szokásom uram, minden portékámat megfolyegetni, nehogy eleserőlődjék, az ön orra az enyém, így jogom van hozzá, azonban ha tejszik, a kikötött bánt-díj lefizetése mellett meg visszaléphet.“ A társaság hatalmas kacajra fakadt s az élezkeskedő fiatal úr számadására számos üveg pezsgőt elköltött. Ugy hisszük, hogy a fiatal úrnak e lecke használni fog.

Bizalmatlanság következményei. Iona művésznő volt, és szép volt. Atyját még gyermekkorában elvesztvén, egyedül öröme, gyönyörűsége és vigasza maradt atyjának, ki szakértők tanácsára kiképezette gyönyörűen esengő hangját. Három év múlva Iona a berlini „Skala“ színház szerződött tagja és primadonnája volt. Egy szép művésznő természetesen nem marad imádók nélkül. Iona azonban óvatosságot látott, s csupán az oltár előtt akarta kimondani a boldogító „igen“ szót. A furdóságot anyjával Marienbadban töltötte, s itt ismerkedett meg W. Jenővel, egy előkelő és gazdag osztrák nemes fiával, ki eljegyezte őt. Az esküvő napja július 20-án volt kitűzve, midőn az Bécsben az „Imperial“ szállodában lett volna nagy ünnepélyességgel megtartandó. A vőlegény a múlt héten elvált szeretett menyasszonyától és Bécsbe utazott, hogy az esküvőre megegye a szükséges előkészületeket, de itt borzasztó kiábrándulás várt rá. Egy névtelen levelet kapott, melyben figyelmeztetik, hogy menyasszonyának már egy év előtt viszonya volt X. herceggel. A megcsalt szerelmes vadállatként rohant vissza Marienbadba, hogy a hercegtől felvilágosítást kérjen a viszony mibenlétéről, és azt meg is kapta. A herceg lovagias kötelességnek tartotta kijelenteni az ifjúnak, hogy viszonyuk záloga egy németországi falun neveltetik fel az ő költségén, becsületszavát adta azonban, hogy a viszony közöttük már megszűnt, s hogy ő most biztosra lehet Iona szerelmében. A vőlegény azonban úgy gondolkodott, hogyha csakugyan szerette volna őt menyasszonya, tudtára adta volna e ballépését, s ő ezer örömmel meg is bocsátott volna neki, minthogy azonban ezt nem tette, jele hogy nem szereti. Másnap Iona visszakapta jegygyűrűjét, s most már mindhárom elutaztak a furdórról.

A bécsi Károly-színház egyik elsőrangú színésznője férfi szerepet játszott. Előadás után dicsékedve mondá az öltöző szobában:

— Ma igazán úgy játszottam, hogy a férfi közönségnek legalább fele férfinak tartott.

— Mit ér az — jegyzé meg egyik versenytársnője, mikor a másik fél tökéletesen meg van győződve az ellenkezőről.

A „Charivari“ írja: A vauvilleben csinos fiatal leányka mellett ültem, s szokásom és kötelességem szerint lehetőségig udvaroltam. A szőke angyal azonban minden figyelmet egy mellette ülő éltés, de még elég szép nőre fordítá. Végre neheztetőleg jegyzém meg, hogy figyelemre sem méltat.

— Bocsánat — sugá nyájas mosolylyal — de a papa titkon meghagyta, vigyázzak a mamára, kívül koketiroz.

Thiersnek már háromszázhatvanöt burnótszelencéje van, miket ajándéka kapott. Az orosz czar ezt jól tudta, miért is, midőn közelebb egy igen nagybecsű burnótszelencét küldött neki, ahhoz a következő levél-

két mellékelt: „Tudom ugyan, hogy az év minden nap járja el van ön már látva burnótszelencével, de közelebb szökőévünk lesz, s így majd csak az én ajándékomba is rákerülhet a sor.

— Kedves mama! ugye, szeretni és szerelmesnek lenni, az mindegy? — Kérdi egy hat éves kis naplopó anyjától.

— Nem fiam.

— Hát nem szerelem az, ami köztém és festvérem közt van?

— Nem, az szeretet.

— Hát mi az szeretet?

— Kis bohó! . . . a szeretet? . . . hát az, a mit köztém és papád közt látsz . . .

— Ah! tudom már! az, hogy egész nap veszekeszked egymással.

Délmagyarországi tanítóegylet.

A délmagyarországi tanítóegyletnek nagybecskereki fiókegylete azt határozta volt egyik ülésében, miszerint évenkénti tavaszi közgyűléseit felváltva azon községekben tartandja, melyekben tagjai működnek. E határozatnál az irányadó az volt: adassék a népek is alkalom a tanítók tárgyalásaiba betekinthetni, hogy lássa, miszerint a tanítók csakis az iskolának érdekében gyűlnek össze, és sem időt sem fáradságot, sem anyagi áldozatot nem kímélnek, ha az iskolának java a tanácskozást megkívánja.

Közeledünk is az elérni szándékolt célhoz, a mennyiben örömmel tapasztalhattuk, hogy a községi képviselők, iskolaszékek és egyéb iskolabárok több rokonszenvvel viseltetnek a tanítói gyűlések iránt; mert hiszen személyesen meggyőződtek ők arról, hogy a tanítók nem azért gyűlekeznek össze, hogy egyenek, igyanak és mulassanak, hanem hogy az iskolának s így magának a népek javáról tanácskozzanak. Előzőekenyn fogadtatnak e tanítói gyűlések az iskolaszékek és községi képviselők részéről is.

Ugyaníly figyelemben részesültek a junius havában katalinfalván egybegyűlt tagjai a nagybecskereki fiókegyletnek, kik a községi képviselő és iskolaszékek nevében Globuschütz Márkus úr részéről egyszerű, de szíves és szavakkal üdvözöltetnek. Megjegyzendő ezen kívül, hogy körülbelül 30 katalinfalvi lakos is részt vett a gyűlésen.

Délelőtti fél 10 órakor az egyleti szózat elnöklése után — a gyűlés Eisler Mihály elnök által megnyitott, ki is beszédjében örömet fejezvé ki a tisztársaknak ily szép számmal megjelenése felett, oda utalt, hogy fiókegyletünk mindeddig legjobb tehetsége szerint iparkodott megfelelni a délmagyarországi tanítóegylet vezérletének: „Bátran, higgadtan és istenbízalommal — előre!“ és kéri a tisztársakat, hassanak oda, hogy egyletünk a jövőben is hű maradjon multjához. Az ezen beszédet követett lelkesült éljenzés tanúsította, hogy ez óhaj mindnyájunk keblében él.

Következett a napirend. Örvedetes jelenésnek kell itt mindenk előtt jelezünk, hogy az utolsó őszi ülési jegyzőkönyvnek hitelesítése után az egyleti tagoknak száma ismét néhány kitűnő erőnek, egyebek között Strasser Eugenia kisasszonynak, lázár-földi községi tanítónőnek belépése által bővítették, úgy hogy fiókegyletünk jelenleg 33 tagot számlál.

Az első értekezleti tárgyat képezte volna Geist János, községi tanítónak gyakorlati előadása: „Az egyszerű mondat állító, kérdő és parancsoló alakban. Miután azonban Geist kollégánk akadályoztatva volt a megjelenésben, önkényt ajánlkozott Hölzl, n.-becskereki kartárs egy a mondatszerkezet feletti előadás tartására, mi nagy helyesléssel találkozott. Hölzl urnak igazán nem volt oka mentegetődni, hogy ezen előadást készületlenül tartja, mert előadása a leggondosabb készüléssel sem lehetett volna folyékonyabb, világosabb és meggyőzőbb. Hölzl a régi iskolához tartozik, azaz tanítóságra lett kiképeztetése azon időszakba esik, melyben a főtékintet nem annyira a tanítási képességre, mint inkább az orgonálás és éneklési jártasságra irányult; és ő mégis vasszorgalmu igyekezete által fiatalabb kollégáit nemcsak utóléte, hanem némeleyeit túl is szárnyalta.

A mondatszerkezetnek felette érdekes magyarázatát követte „a kutyának“ gyakorlati tárgyalása egy fiatalabb kartárs, Jakschitz A. kleki tanító által. Jakschitz mindvégig természeteszerű menetben maradt meg, s különösen kiemelendő, hogy igen sikerülten tette szemléltetőkké a kutyának tulajdonságait, p. o. hűségét, tanulékonyágát sat. A tanítószag szép reményeket köt e jeles erőhöz.

Gyulai Adalbert, istvánföldi községi tanító előadást tartott ezen tárgyról: „Az én első méteróram.“ A bevezetésben elnézést kért ugyan, minthogy először beszél gyülekezet előtt, a mi azonban felesleges volt, mert

oly elfogulatlanul és szabadon jelezte az utat, melyet a metricus mértékek és súlyoknak ismeretében követett volt, mintha csak saját tanítványával állna szemben. Gyulay egyúttal figyelmesekké tett minket némely visszasságokra, melyek a deci- és centiféle elnevezéseknek felszereléséből származnak (amennyiben a németiség a „centi“ alatt gyakran a zehnt, tizedt érti), s melyek azután csak nagy nehezen vagy épen nem írható ki. Gyulay egy szorgalmas, gondos, értelmes tanfűru, ki saját erejéből vergődött fel állására, miután tanítóképeztébe nem járt; miért is a megérdemelt elismerés, melyben részesült, annál nagyobb értékkel bír.

A Jausz-féle olvasókönyveknek megbírálására kiküldött választmány kimutatta, hogy a tankönyvek kétszerelelű a legjobbak Magyarország népiszkolái számára, mert teljesen megfelelnek, minden igénynek, mely jó olvasókönyv irányában lehet, s ezen felül hazai viszonyainkhoz alkalmazvák; miért is e tankönyveknek behozatala a legmelegebben ajánlatos.

A főkegyeleti könyvtár felállításának ügye ismét élénk vitát keltett. Eddig csak azon meggyőződés juttunk, hogy a könyvtár felállítása sürgetően szükséges; de a művek megszerzésének és szétküldésének módja iránt nem jött létre megállapítás. Előadó Szilvési János, a tervezett körözetléssel nem ért egyet. Nem minden mű bir minden időben, mindenki számára érdekes, s azért legjobb lenne, ha mindenki tetszése és szüksége szerint a műveket az egyetemen könyvtárból kivethetné. Mily módon — pósta útján — avagy alkalmilag? az közömbös; a fődolog az, hogy az, ki könyvet kíván, azért felelős legyen.

A főkegyelet szellemi működéséről szóló számoló-jelentés részint, mert ismeretes, részint időhiány miatt ezúttal elhagyatot. Egyhangulag megválasztották ismét: előnökül Eisler Mihály, házafőnökül, alelnökül Brájer Gyula, nagy-beckereki, német jegyzőnek Johann Mátyás, zsigmondfalvi, magyar jegyzőnek Szilvési János, nagy-beckereki, és pénztárnoknak Baaden Károly, nagy-beckereki kollégák.

Miután elnök a tárgyalásokat röviden összefoglalva előadta és constátálta, miszerint mai működésünk is méltón állítható egy sorba eddigi tanácskozásainkkal, a gyűlés berekesztetet.

Az ülés utáni egyszerű közös ebéd ismét összegyűjtötte a tagokat, s a kollégális egyetértésről tanuskodó felköszöntések ezen együttlétnök is kedvessé s kellemessé tevők.

Szárca. Bambach János.

Miniszeri rendelet a kézbesítőkről.

A kézbesítőkről szóló 1875. X. t. cz. végrehajtása tárgyában a bel- s igazságügy-miniszterek — mint a hiv. lap közli — a következő rendeletet bocsátották ki:

1. §. A kézbesítőkről szóló 1875. évi X. t. cz. f. é. szeptember hó 1-jén lép hatályba.

2. §. Mindenik község köteles azon községi közigazgatás nevet, ki az idézett törvény értelmében a kézbesítést eszközölni fogja, megjelölve ennek hivatalos állását és lakását is, f. é. augusztus hó 1-5 napjáig azon járásbírósnak bejelenteni, a melyhez a község tartozik.

Ha a kézbesítés körjegyző által teljesítendő, (kis községek 1875. X. t. cz. az illető körjegyzőséghez tartozó községek is külön megjelölendők.

3. §. A járásbírósnak a hozzá betérjesztett jegyzékeket táblázatba összeállítva f. é. augusztus hó 15-ig megküldi azon törvényszék elnökének, melynek területén létezik a járásbírósnak.

A táblázat mind a törvényszéknek, mind pedig a járásbírósnak kiadó hivatalában nyilvántartandók.

4. §. A kézbesítendő iratok boríték alatt — s mennyire lehetséges pósta útján küldetnek meg a kézbesítőnek.

Különös utasítás csak az esetben adatik, ha azon fél, a kinek az irat kézbesítendő, sem

* Kívánatos volna ez iránt másoknak szokását megadni.

az irat külsejére sem az arra vezetett egy ahhoz fűzött bírói határozatban nem nevezett meg; vagy pedig ha a kézbesítendő ügydarab, illetőleg irat nem az állam nyelvével s nem oly nyelven van szerkesztve, melyet azon község lakosságának, melynek felületén a kézbesítés eszközölni, legalább egy harmad része beszél.

5. §. A bíróságok székhelyein kívül alkalmazott községi kézbesítők kötelesek a kézbesítést végeztetve hozzájuk érkezett iratokat, a mellékelt minta szerint vezetendő jegyzékbe s a megérkezés sorrendje szerint beiktatni.

A kézbesítési jegyzékek mindenik kézbesítőnek a járásbíró által díjmentesen szolgáltatnak ki.

A jegyzék folyó számai az év kezdetétől végeig szakadatlanul folytatandók.

Az év elteltével a jegyzék az illető járásbírósnak adandó át, mely azt irattárban helyezendik el.

6. §. A kézbesítések a meghagyás érintkezésének sorrendje szerint teljesítendők. Kivételek csak az esetben van helye, ha valamely ügydarab vagy irat a bíróság által ezen szóval „sürgős“ jelölettel meg.

Az ékként megjelölt irat haladéktalanul kézbesítendő.

7. §. Polgári ügyekben a kézbesítés az 1868. LIV. t. cz. 259., 260., 262., 263., 264., 265., 266., 267. §-ainak és az 1874. oct. 15-én kiadott ügyviteli szabályok 167., 168. és 172. §-ainak rendelkezéseinek szerint eszközölni.

8. §. Bűnvádi és kihágási ügyekben — ha a kézbesítendő irat tartalma szerint valakinek a bíróság előtti megjelenése hagyatik meg, az idézés tekintet nélkül arra, hogy az illető mint vádlott, magánvádló, vagy károsított, vagy pedig mint tanu vagy szakértő idéztetik meg — mindig a megidézendőnek saját kezeihez kézbesítendő.

9. §. Ha mindazonáltal az, kinek megidézése elrendeltetett, meghalt, vagy távol van s a kézbesítő tudomással bir arról, hogy a megjelenésre kitűzött határidő nem érkezik vissza: köteles erről azon bíróságot, melytől a kézbesítés iránti meghagyást kapta, haladéktalanul értesíteni.

10. §. A 8. és 9. §-ban foglalt határozatok követendők a bűnvádi és kihágási ügyekben keletkeztetett egyéb bírósági meghagyások, határozatok vagy ítéletek kézbesítése tekintetében is.

11. §. Az elővezetési parancs kézbesítése szintén a fentebbi szabályok értelmében eszközölni; az elővezetésre nézve azonban a bűnvádi szabályok szolgálnak irányul.

12. §. A községi kézbesítő tartozik gondoskodni, hogy az, a kinek az irat kézbesítetett, ennek átételét, nevének a vétbodyonyítvány illető rovatába sajátkezü bejegyzésével elismerje s egyszersmind az átvétel napját is, a megfelelő rovatnak helyes költöltése által igazolja.

Ha az, kinek az irat kézbesítetett, irni nem tudna: ezen körülmény megjegyzése mellett mindkét rovat a kézbesítő által töltendő ki. Ugyanez követendő, ha a fél a kézbesítendő iratot elfogadni vonakodik: az irat nála hagyatik, mely körülmény a kézbesítésről szóló bizonyítványban megjegyzendő.

13. §. A vétbodyonyítványt a községi kézbesítő is köteles aláírni.

14. §. Köteles a kézbesítő a vétbodyonyítványt, a kézbesítés eszközlése után, azon község pecsétjével ellátott boríték alatt — mely község által kézbesítőnek alkalmaztatott — haladéktalanul a bíróságnak visszaküldeni.

Irásbeli jelentés — a jelen rendelet 9. §-ában meghatározott eseteken kívül — csak az esetben teendő: ha valamely ügydarab kézbesítése nem eszközöltetett, mely esetben a kézbesítést gátló ok tüzetesen körülírandó s az ügydarab is visszaküldendő.

A boríték czimlapja ezen felirattal ellátandó: „igazságszolgálati ügyben póstadíjmentes.“

15. §. A kézbesítő, ha az átvételt személyesen nem ismeri: tartozik annak személyi azonosságáról magának kellő meggyőződést szerezni.

16. §. A nem kézbesített iratok visszaküldésének napja a kézbesítésekkel vezetett jegyzékbe szintén beirandó.

17. §. A kézbesítő a kézbesítés eszközlésé-

seért a feleltől díjt vagy jutalmat nem követelhet.

18. §. A törvényszék elnöke, valamint a járásbíró is mindenkor megvizsgálhatják a kézbesítők által vezetett jegyzékeket s ha azok nem találtnának rendben, vagy ha egybékint azt tapasztalják, hogy a községi kézbesítő nem bir elegendő jártassággal, ez iránt kötelesek az igazságügyminiszterhez jelentést tenni.

19. §. A községi kézbesítőnek akadályoztatása esetében tartozik a község előljárási azzommal gondoskodni, hogy az az alkalmas községi közeget által helyettesítsék. Kis községekben a körjegyző helyettesítése iránt az illető járási szolgabíró intézkedik.

A helyettesítettnek neve és lakása az illető járásbírósnak azzommal bejelentendő.

20. §. Ha valamelyik községben vagy községi közeget nem lenne elég: a község köteles gondoskodni arról, hogy a szükségnek megfelelőleg két vagy több kézbesítő alkalmazassék; a felügyeletet e tekintetben első vonalban az illető törvényhatóság, felsőbb vonalban pedig a belügyminiszter gyakorolja.

21. §. Mindazon ügyekben, a melyekben a kir. körjegyző az 1874. évi XXXV. t. cz. 12. fejezete (129—132. §-ok) értelmében mint a bíróságok megbízottja jár el: az általa kézbesítés végett a kézbesítőkhöz küldött iratok és ügydarabok tekintetében ugyanazon szabályok követendők, melyek a polgári ügyekben eszközölni közzelvezésekre nézve a jelen rendeletben megállapítottak.

Budapest, 1875. július 3.

Tisza Kálmán, s. k.
Perczel Béla, s. k.

Az adók behajtása

tárgyában a pénzügyminiszter folyó hó 6-án, 35.965. sz. alatt egy hosszabb körrendeletet intézett a törvényhatóságokhoz, melynek lényegét a következőkben közöljük:

A miniszter mindenképp hangsúlyozza, hogy a kormány első és főfeladata az államháztartás egyensúlyának helyreállítása lévén, e célját csak úgy érheti el, ha mindenki pontosan lerója az állam iránti kötelességeit, e részben pedig első sorban a közhatalmasok feladatát mindent elkövetni arra, hogy a törvényhozás által megszavazott köződők minél pontosabban befizetessenek. — Azután így folytatja:

„Sajnosan kell kiemelni, hogy a köződők, jöllehet azoknak rendes befolyása az ország felvirulásának egyik legfőbb biztosítékát képezi, oly lanylhan folynak be, hogy az ország legtöbb vidékén nemhogy a régit adó-hátralékok törlészetnének, de még a f. évi kirovás sem jó be.

E sajnos körülmény egyik oka abban is található, hogy a törvényhatóságok körül sokan nem feleltek meg a törvényben gyökerező azon köteleességüknek, mely szerint a pénzügyi közegeket az adóvégrehajtásnál kellő erélyvel támogatni tartoztak volna, s ez által nemcsak a pénzügyi közegek működése gátlottat és nehezített meg, hanem másrészt a köteleességüket mulasztó hatóság példája kihát a nép közérzetére is, mely különben is a mult abnormis viszonyok alatt keletkezett felfogás alapján már-már megszünt az adófizetésben a haza iránti polgári köteleesség teljesítését látni.

Nem szenved előttem kétséget, hogy a köződők kezelése ma fennálló rendszerének hiányában is fekszik a baj egyik mellekes oka, a közigazgatás ezen része is rendezést igényel.

Gyökeres intézkedésekkel szándékozom a köződők kezelését, a pénzügyi kormányzat ezen fontos ágazatát reformálni. Közvetlenné és működésében hatályosabbá szándékozom tenni a pénzügyi igazgatást, szervez összefüggésbe óhajtom hozni azon közegekkel, melyekkel érintkeznek és együtt működnek, szorosabb kapcsolatot akarok létesíteni egyfelől az állami, másfelől a törvényhatóságok és községi hatóságok között.

Addig is azonban, míg a czélba vett reformok létesítetnek, számít a pénzügyminiszter arra, hogy a törvényhatóságok minden befolyásukat felhasználják arra, hogy egyrészt az adókötelesek felhivassanak adóik pontos

befizetésére, s másrészt a kormány közegei az illető közigazgatási tisztviselők részéről készsége támogatásra találjanak. Ezután így folytatja:

„Az adók befolyására legkedvezőbb idő a mezőgazdasági termények betakarításával elérkezvén, az említett czélokhoz felhívom a törvényhatóságot, hogy az 1868. XXI. t. cz., 27. és 28. §-ai alapján a szolgabírákat és az ezekhez hasonló járási és kerületi tisztviselőket utasítsa, hogy amint az adóhivataloktól a f. év augusztus havában a hátraléki kimutatásokat átvizsik, azokat késedelem nélkül, legkésőbb azonban 8 nap alatt az illető községi előljáráshoz küldjék ki, meghagyván az előljárásnak, hogy az adóköteleseket adóhátralékaiknak legkésőbb 8 nap alatt lefizetésére, a végrehajtás terhére való figyelmeztetés mellett, hívják fel.

Ez alkalommal a községi előljárásnak tudni adandó, hogy szándékom: mindazon községi előljárásnak, kik — pénzügyi közreműködése nélkül — az összes f. évi adótartozásán kívül, a mult évekből fennmaradt adó-hátralékokból legalább 40 százalékot szednek be a folyó 1875. év végéig, ezen sikeres működésük elismerésül az általuk beszedett és a királyi adóhivatalba beszállított hátraléki összegek fél százalékáig terjedhet jutalmakat az e czéla a törvényhozás által rendelt alapból utalványozni.“

Különös súlyt helyez továbbá a pénzügyminiszter arra, hogy a szolgabírák a községi előljárásságokra necsak írásbeli uton, hanem személyes megjelenésük által elő szóval is hassanak. Felhívja ennélfogva a törvényhatóságokat, utasítsák a szolgabírákat, hogy mindazon nagyobb adóhátralékos községekben, melyeket az adóhivatalok megjelölnek, haladéktalanul megjelenjenek és meggyőződést szerezzenek maguknak az előljárási szabályszerű eljárása felől; másrészt pedig oda hassanak, hogy az adózők adókötelezettségeiknek eleget tegyenek. Végül a miniszter utasítja a törvényhatóságokat, hogy eljárásaik eredményeit november 8-kaig jelentést tegyenek.

VIDÉKI LEVELEZÉS.

Szőregh, július hóban 1875.

Tisztelt Szerkesztő Úr!

Az 6-bessenyői választó kerületben, a megyénkben köziszetletheben álló Schwab Károly úr, országgyűlési képviselővé történt megválasztása alkalmából, a leggyőzött párt, a „szegedi hirodóban“ folytatott undoratos polemikába, a többiek közt azt állítja, hogy a választók legnagyobb része, a kik t. i. Schwab úrra szavaztak, ételett és itatott átok- és megvárított egyéneként, csak úgy hajattak a választás színhelyére.

Mi alólítottak határozottan és ünnepélyesen, az összes szerb választók nevében nyilvánkoztaljuk, — és ezen választók száma majdnem ötödél százza rug. — hogy mi megvételssel visszutasítjuk ezen alaváló, gyalázatos rágalmat, és kijelentük, hogy ezen választó kerület szerb lakossága vezéreltelve a vallásos türelmesség és Schwab Károly személye iránti tisztelete által egyszeruen kimonadni akarta, hogy Saghy professor úr maradjon Pesten a kathedrán, nekünk pedig egy önálló, szinte kitűnő jellemmel bíró és minden anyagi gondtól ment ügyes földbirtokos kell.

Es végül megjegyezni oly bátrak vagyunk miszerint aligha tévedünk ha feltesszük, hogy azon 3 derék egyén közt, kik a f. hó 14-ről kelt „szegedi hirodoi“ czikkel aláírták, olyan ember is létezett, ki kicsapott jegyző, hába rugott megyei tisztviselő lévén, azonfelöl egy nevezetes póstai pénzőösszeg sikkasztása végett mai nap is alapos gyanu alatt áll.

Tisztelt szerkesztő úr! most még csak egy pár szót.

Mi szerbek ügyis régi idők óta üldözöttünk és megtámadtatunk hol alaposan, hol ok nélkül és ime most adunk egy eklatás példát egyrészt a vallásos toleranciának másrészt hogy a szabadelvű pártnak egyik kitűnő tagját megválasztaljuk — és ez a közőnöt, hogy oly infamis módon velünk elbánunk, vagy pedig azt akarja talán tisztelt Tóth József kincstári segéd ügyész úr, hogy megint a régi úton haladjunk, és vagy szélső baloldalt, vagy pedig Nacionalistának adjuk

TÁRGYA

A hercegnő.

(Folytatás és vége.)

„Boldog vagy-e? kis hercegnő“ kérde Hal egy napon, midőn Ella ibolyaszín selyempamlagán fekve, egy új regényben mohón lapozgatott.

„Az igazat megvallva“ válaszolá ez, fényes szemét Halra emelve, „boldogabb vagyok mint valaha, mert meg vagyok elégedve, ezt pedig eddig hinni sem merém. — És miért ne lennék? a mit csak kívánok, megvan, — hiszen valóban úgy élek, mint egy boldog hercegnő.“

Hal gyengéden megsökölve, „Menem kell! A játék kezdődik“ szavakkal távozott.

Ella még egy ideig lapozgatott, azután pedig a Hal által beszerzett aczélmetszeteket nézelé.

Midőn azonban ezeket egy kis bureauban, — hol Harcourt néhány könyvet és újságot tartott, — tenné; szemébe ötlött, hogy egyik, rendezen zártan tartott fiók felíg nyitva és a kulcs benne áll. — Daczára annak, miszerint Hal és Ella között nem létezett titok, e fiók, tartalma Ella előtt mégis ismeretlen volt.

A nő kíváncsiság által ösztönözelve, a fiókba tekintett, hol néhány női kéz által írt levelet pilantott meg.

„Régi kedveseitől“ rebege, mialatt az első levelet kibontaná.

A levél nem régi keltű volt. —

Meglepetten rázkódtat össze. —

„E héten annak, kit én imádok, egy nő irt? — A levelet kipirult arccal és a nagy izgatottság folytán reszketve olvasá. A levél „Egyetlen kedvesem“ megszólítással kezdődött, telve volt a szenvedélyes szerelem legforróbb kifejezéseivel, a közelben levő egyesülés reményét, — melyet elválás követni nem fog, — tartalmazá, és végre „Téged egyedül szerető nő“ aláírással végződött.

„Néjétől jön“ gondolá „és ime itt van egy, kettő, három, mind az utolsó hónapban írva, — oh! mint kell e nőnek szeretni, kibékülésért esd, — e nő felesége és én, én csak kedvese vagyok. — És állók egyedül közöttük, én választom el a férjet a nőtől; Ez nem maradhat így többé, mert ha én elmegyek, neje visszáj hozzá.“

Hogy tervét keresztül vihesse, féltékeny kívánta tenni Halt, ugy okoskodván, hogy ez esetben ez maga fogja őt a távozásra felhívni. — E czélból, egy New-Orleansban élő, ismeretes, gazdag kereskedő szépelgéseit fogadá el,

mi nemsokára Harcourtnak csakugyan értesére esett.

Harcourt azonban ekkor is csak annyit mondott, hogy „Én nem szenvedek a féltékenység hőbörtjében, te csak mulass mint mindig levéd, másokkal is, járj velük színházba és táncmulatókba, csak, büszkeségem kedvéért kérek, vigyázz magadtartására, mert hiszen tudod, mily tévesen magyarázzák el egy nőnek mosolyát, különben te tudod, hogy mi van és mi nincsen megengedve.“

Ella javulást ígért, de szavát nem váltotta be.

„Hát így bász te velem,“ kérde ekkor Hal, „te, kinek mindene mit egy nő kívánhat megvan, a gádzagság és a szerelem; Ez bosszszulalán nem marad.“

Ella azt hitte miszerint most el lesz utasítva, és ezért nemcsak, hogy a szállongó híreket meg nem hazudtolta, hanem még azokat gonoszabb színben tünteté föl. — Hirtelen, még Ella beszéde alatt, Hal egy revolvért vont elő és, mellen lötte vele kedvesét. —

A sebesült egy éles sikolt hallatott, mely a játszót az épület alsó részéből felhívá, a léány a szőnyegen feküdt, Hal reá borulva térdelt mellette. — A jelenlők orvosi segély után futottak.

„Most megvallok veled mindent“ mondá

a boldogtalan. — „Ama levelek, a feleségedtől, — oh! minő szerelmes, minő gyengédek, — vissza kell őket vened, ő kívánja ezt, — és érdemes read, — én látom hogy, — magam állok köztetek, — és, — azért, —.“

„Édes Istenem“ kiáltá Hal, „oh! te nagy és nemes lelkű lény, csak most tudom a valót, adja az ég, hogy még élhess, és hogy én szerelmedet viszonzohassam.“

„Nem Hal,“ válaszolá a nő, „érzem, hogy meghalok, — de én néked, — keblem mélyéből, — megbocsátok, — mert teljes szívemből, — szerettelek, —“

Most hangok lönek hallhatók, több egyén tolongott fel a lépcsőkön. —

„Egy szót se szólj“ kérte Ella Halt, „míg én, — nem beszéltem, —“

Az orvosnak, — ki először lépett be, — tekintete elárulta, miszerint semmi remény sincsen. — Egy rendőr erővel toladokott előre. — „It gyilkosság történt“ kiáltá. — „Ki a gyilkos?“

„Nem gyilkosság“ tördél végérejt össze-szedve a haldokló, „ha-nem, — ön-gyilkosság, — én ma-gam vé-gez-tem ki ma-ga-mat.“

Igy halt meg Miss Russel Ella, — utolsó ténje a nemesség és önfeláldozás példányképe volt.

Ford. B. B.

szavazatainkat, amde „fiat voluntas tua“ ha arra bennünket kényszerítenek.
 Vagy talán azért állunk volna Sággy úr partjára, a miért bennünket szerbeket egyik partvezére, ifj. Kozenkay Béla csöcselének nevezett? — Davidovics Péter, g. k. szerb szőregi plébános, Máksza Nedelykov, földbírtokos és választó, Stefány Otto, szőregi jegyző, Krajován Milán, g. k. szerb-deszki plébános, Starcevič Lázár, földbírtokos és választó, Drázičy Sz. L., g. k. szerb-új-szl.-iváni plébános, Jakovljevič György, g. k. szerb-gyalai lelkész, Gyurkovits János, t.-ka. községi bíró és választó.

HIRHARANG.

*** A helybeli önkényes tüzoltó egylet** mult vasárnap kerti zenével egybekötött táncvizsgát rendezett, melynek bevezetése t. i. a kerti zene, igen szépen volt látogatva, a táncvizsga pedig, ha — a tüzoltók által rendezett mulatságok okvetlen következménye, — az eső oly bőven nem ömlesztette volna áldásait, követte volna a jó példát, és dúsán gyümölcsözött volna, a rendezésére fordított fáradságért; így azonban derek tüzoltóink, kénytelenek a mezei gazdák jó kivánságaival megelégedni, kik jó ötletükért, — (azaz az esőért) áldást kérnek fejükre.

*** Halpaprikás** volt szombaton a Tiszapartján; a csupa férfiakból álló társaság igen kedélyesen mulatott és csak este 8 órakor tért haza, a midőn is Stévo zenéje mellett folytatta a már elkezdett mulatást.

*** A „Temesi Lapokban“ olvassuk,** hogy Nagy-Becskerekben egy 12000 frtos teremtőt csináltak; mi ugyan tudtuk már a hűzés utáni reggelen, de nem tehetjük közzé, és így fájó szívvel kellett eltűnünk, hogy t. collégánk előbb közölje saját újdonságait, mint mi. — A szerencsés compániának, mert 7-en voltak, — egyes tagjait majdnem, hogy erőszakkal lehetett csak a részvételre bírni.

*** Hallomás szerint** a napokban, valószínűleg meg fog érkezni, az annyira várt gőzhajó, állítólag ezen hír oly egyének szájából került ki, kik Temesvárt a már indulásra kész hajó földézetén is jártak volna.

*** A „Franklin-Társulat“** magyar irod. intézet Budapestben, a következő kiadásában újabb megjelent könyveket küldött be szerkesztőségünknek, melyeket t. olvasóinknak becses figyelmébe ajánljuk: „Emil, vagy a nevelésről.“ Irta Rousseau J. J., francziából fordította és magyarra fordítotték elálla Führer Ignác. Ezen testes kötet ára csak 2 ft. 40 kr. — „Magyar földadókataszter.“ Szakmüvelői utasítások elméleti s gyakorlati magyarázattal, számos rovatos táblázattal, mintadolgozat és irómanypéldákkal ellátva; földadókataszter országos, kerületi, megyei bizottságok, becselőbiztosok, községeljárók s földbírtokosok használatára. Irta Mészáros Károly. Ára füzve 2 ft. — „Magyar szent Erzsébet élete.“ Irta dr. Toldy László. Ezen díszesen kiállított, számos képpel illusztrált s ő felsége Erzsébet királynénak ajánlott mű ára füzve 80 kr. — „Utazás a tenger alatt.“ Verne Gyula francia műve után. Huszonhét a szövegbe füzött nagy képpel. Ára füzve 2 ft. — „A falusi könyvtár“ 17 füzete. A tengeri nyulak tenyésztése, közli Grubiczy Géza. Előszóval ellátta Korizmicz László. Ára füzve 50 kr. — „A közhasznu családi könyvtár“ 10. füzete. A tollasok világa. Gyakorlati útmutatás a boromfi és különféle diszmadarak czelszerű ápolására és tenyésztésére. Irta K.-Beniczky Irma. Ára füzve 40 kr. — „A történelmi könyvtár“ 11. és 12. füzete. A magyar nép és ifjúságának ajánlva. Ára egy-egy füzetnek 40 kr. A 11. füzet tartalma: Hősök és hódítók, vagy Mohammed utóai. Irta Áldor Imre. Czimképpel. — A 12. füzet tartalma: „Medicisi Lőrincz“, vagy egy köztársaság aranykora. Irta Áldor Imre. Czimképpel. — És végre öt számot az „Olcso-könyvtár“ból 7-11-ig. — 7. szám. „Fanni hagyományai.“ Beszély. Irta Kármán József. Ára füzve 20 kr. — 8. szám. „Előkelő világ.“ Orosz beszély. Gróf Sohlombtól. Ára füzve 30 kr. — 9. szám. „Liliomfi.“ Eredeti vigjáték népdalokkal, zenével, három felvonásban. Irta Szigligeti Ede. Ára füzve 20 kr. — 10. szám. „Karácsoni ének“, prózában, levén voltaképp egy karácsoni kisérteles beszély. Irta Dickens Károly. Angolból fordította Belényesi Gábor. Ára füzve 30 kr. — 11. szám. „Beszélyek az orosz életből.“ Gogol Miklós után. Ára füzve 20 kr. — Bővebb ismertetésre e műveknek alkalmilag visszatérünk.

*** Az „Új Idők“** czimű Benedek Aladár által gondosan szerkesztett hetilap (divat-tárczával) 27-ik száma a következő gazdag tartalommal jelent meg az új felvételében: „Arisztoteles egy tétele.“ T. S.-től; — „Emlékeimből“ (eredeti költemény). Tóth Endrőtől; — „A nőiák titka“ (eredeti elbeszélés). Abonyi Lajostól; — „Hitelezők, mint házasság-szerzők“ (Lindau Pál rajza); Lithvay Viktóriától; — „Jégvíhar a Svábhegyen.“ Jókai Mórtól; — „Irodalmi, társadalmi és művészeti hírek“; — a boricékon: Hymen. sakk-talány, sakk-feladvány, betű-képtalány (mindenik 3-mas jutalommal a megfejtő előfizetők számára), szikrák, a szerkesztő nyilt válassza, vegyések. — E csinos lap előfizetési ára negyedévre 2 ft. 50 kr., félévre 5 ft.; ki félévén egyszerre előfizet, az még egy (1 ft. értékű) érdekes olvasmányt könyvet is kap. — Szerkesztői s kiadó-hivatala: Budapest, Kristóf-tér 2. szám, III. emelet, 10. ajtó.

*** A „Vasárnapi Ujság“** július 18-ki száma következő tartalommal jelent meg: Lendvay Márton (arczképpel). — Jobb volna tán... Vigasztalás (költemény Sipos Sotától). — „Laptye de kapra.“ Elbeszélés, Varga Jánostól. — A khivai kánság (kétképpel). — A muzzeumokról. Pulszky Ferencztől. — „A rejtelmes sziget.“ (Verne regénye, képekkel). — Választások után. (Fővárosi tárcza, Borostyáni Nándortól). — „Önismeret.“ (Gr. Széchenyi István könyvéből). — A hétről. — Irodalom és művészet, közintézetek, mi újság, sakkrovat, stb. rendes rovatok. — A „Vasárnapi Ujság“ előfizetési ára évnegyedre 2 ft.; a „Politikai Újdonságok“-kal és „Magyar Gazda“-val együtt 3 forint.

*** A „Budapesti Bazar“** július 20-iki száma következő tartalommal jelent meg: Divat-részre hetvenegy ábrában mutatja be a legújabb divatot és kézimunkák rajzait. Szövege nemcsak a kézimunkák szakavatott leírását, de a divatcikkek ismertetését is magában foglalja. Külön mellekletei: I. egy pompás színezett divatkép két alkalakkal; II. egy divatos „polonais“ (felöltő) természetes nagyságu szabásmintája. Spéirodalmi része: „Mindörökké.“ költemény Komócsi Józseftől. — „Szerellem és szenvedély.“ Eredeti beszély Munkácsy Jenőtől. — „Madonna Lucrezia“ Francia beszély. — „Mallom az erdőben.“ Költemény (képpel) Edvintől. Tárcza: „A nevelésnek köréből.“ Egy nagyanyától. — „Egy langész fekete kabátja.“ Becseytől. — „Egy fővárosi nyári délután.“ Komócsi Józseftől. — „Lendvay Márton.“ Nekrológ. — Sakk-talány, megfejtők névsora, sat. — A boricékon: Irodalmi és művészeti hírek: „Hírszokrény“, — Hymen-hírek, — „Kérdések és válaszok“, sat. — A „Budapesti Bazar“ megjelenik a „Franklin-Társulat“ kiadó-hivatalában (Budapestben egyetem-utca 4-ik sz.) Előfizetési ára évnegyedre 2 ft. 50 kr. — Ugyancsak a „Franklin-Társulat“ kiadó-hivatalában (Budapest, egyetem-utca 4-dik sz.) megrendelhető: a „Képes Néplap“ legolcsóbb hetilap a magyar nép számára, mulató és tanulságos tartalommal, s a hazai és külföldi politikát tárgyaló rendszeres rovat. Előfizetési ára félévén csak 1 forint.

*** A királyról** a következő történetét beszélnek el bécsi lapok: A nagy eső miatt ő Felsége korábban bevégezvén a brucki hadgyakorlatok szemléjét, esti hat órakor megjelent a brucki állomás indóházában, hogy visszatérjen Bécsbe. Az állomásfőnök azonnal táviratozott Bécsbe, hogy indulhat-e a vonat. „A pálya szabad“ — hangzott a távirati válasz. Midőn a királynak e választ tudtul adták, kedélyes hangon kérdezte az állomásfőnököt: „No nem kell félünk az állomásfőnökötől? Ha

mindjárt nem a nyugoti vaspályán vagyunk is.“ A király aztán kabátot váltott, s elindulás előtt még egyszer kérdé mosolyogva: „Merész-kedhetünk-e?“ A válasz természetesen a legmegnyugtatóbban hangzott. Tán fölösleges mondanunk, hogy ő Felsége e kérdésekkel azon sajnos vasuti balesetre czélt, mely a német trónörököszt érte az osztrák-nyugoti vasuton.

*** Rudolf koronaherceg mint tüzér.** A mult hónap felixdorfi tüzérégi hadgyakorlatok alkalmával Rudolf koronaherceg először tett kísérleteket az ágyúlovesztet terén. Az első napon 1500 lépésnyi távbol czélt, négyszer lött és a czéltáblán 11 egységet talált. A következő napon két, legénységgel és fogatokkal (de természetesen nem élőkkel) kellően felszerelt ágyú ellen vezényelt. A vezény-szavakat nyugalommal és szilárd hangon ejtette ki. Husz lövest tettelet s 24 legényt s 12 lovat megbeszített, a két czéltáblavét ágyút pedig tetemesen megrongálta. A koronaherceg ezen első kísérleteivel fényes jelet adta a tüzértiszti képességének.

*** Ferdinand császár és király végrendeletéből** ismét néhány új pont vált nyilvánossá, mely szerint az elhunyt fejedelem összes ingó és ingatlan vagyonának örököse ő Felsége Ferencz József Austria császára és Magyarország kiralya. ő Felsége tulajdonába mennek át mindazon birtokok, melyek Ferdinand király tulajdonát képezték kivéve Weinzierl uradalmát alsó Austriában, melyet az elhunyt fejedelem testvéreinek Ferencz Károly főhercegnek emlékű hagyományozott, továbbá Moskovitz uradalmát, mely Maria Anna császárnőnek marad haszonélvezetre. Ezenkívül a végrendeletben még egy összeg is rendellettik Maria Anna császárnő ő Felsége részére, 300,000 frtnyi összeg pedig a már elhunyt Miksa (mexikói) császár részére volt hagyva, mely összeg mint hogy Miksa császárnak örökösén nincsenek, ismét a főörökösre megy át; 20,000 frtnyi összeg a prágai Dom-építési egylet részére van hagyatva. Továbbá elrendeltik ő Felsége Ferdinand király, hogy halála után 300 mise tartassék, mely czébra 600 frtot hagyott; továbbá egy 8000 frtnyi alapítványt tett egy lelkész részére, ki naponta tartozik lelküdvéret misét mondani. Az összes Ferdinand király utartartásához tartozó kamarások, tisztviselők és szolgáknak eddigi évi díjuk élethossziglani nyugdíjként megmarad, e mellett az előbbieknél mellékjövédelméi is mint lak- és kocsiévi jövédelmükbe beszámítandó.

*** Gisella főhercegnő** jul. 12-én ünnepele Münchenben 19-ik születésnapját. Ez alkalomból a bajor király pompás rózsacsokrot és üdvözöl levelet küldött neki Hohenschwang-auból. Adalbert herceg és neje, Luitpold és Miksa hercegek személyesen, a bajor királyi család többi tagja pedig, kik távol voltak Münchenből, táviratilag küldték meg jó kívánataikat a főhercegnőnek.

*** Pancsován** az utolsó képviselőválasztás alkalmával az ott helyben lévő 536 szabad-élvupárti választók közül csak 229 szavazott, úgy látszik, az ottani pártválasztmánynak nincs nagy befolyása a lakosságra, és még ök tesznek másoknak szemrehányást, a kik nem képesek saját városukban a választókat szavazásra bírni.

TÖRVÉNYTEREM.

A n.-becskereki e. f. kir. törvénytésznél 1875. évi július 3-án tartott nyilvános ülésben következő perek előadattak:
 Előadó: SZALAY IMRE kir. törvénytészi bíró.
 2274. sz. p. 1875. — Lukacsev Mija és társai felpereseknek Galetin Jása és társai alperesek elleni bírtok pere.
 2487. sz. p. 1875. — Grf. Sernage Aladár és társfelpereseknek Illevich György és társai alperesek ellen. 150 ft., 6000 ft. és 2012 ft. 67¹/₂ kr. haszonbér s járulékaik iránti pere.
 3706. sz. p. 1875. — Lukacsev Mija és társai felpereseknek Stefanovics Miklós alperes elleni bírtok pere.
 2938. sz. — Albu Izspasz felperesnek, Albu Fülöp ellen a Szokai 41. sz. törvénytésznélben felvett 6 % a osz. h. házbírtoka és időközön haszon megterítése iránti pere.

NYILTTÉR. *)

Nyilt válasz Dr. Demkó Pál urnak!

Dr. Demkó Pál urnak a „Torontál“ folyó évi 28-ik számában nyilt levél alakjában hoz-zám intézett előadása, felhívása és fenyegetésére következőket kell kijelentemem:

„Igaz ugyan, hogy a legutolsó n.-becskereki képviselő-választás után szemüvegem miatt, P. N. órák és A. aranyműves közösen bírt fötuczai boltjába bemenvén, ott beszélgetés közben azon véleményemet mondtam ki, hogy Dr. Demkó Pál urnak megválasztása esetére, az általános ismert G. B. J. és fiammal ügyei miatt, alig leendett volna az országgyűlésen maradása, mivel egy barátomtól Budapestről (ha tehát tetszik felulról) hoztam, de másokhoz is ide érkezett levelek szerint, azon körökben oly nézet uralkodik, miszerint D. D. P. úr az említett alkalomkor, a lovagiasság követelményeinek eleget nem tett; de minden, ami erre vonatkozik az nyilt levélben czental allittatik, nem való, minthogy én ily értelmű levelek vedvél sem Mencer Mihály urat, sem a vármegye élén álló férfit, sem egyáltalában senkit nem neveztem; hogy azonban D. D. P. úr referense mit gyanított, az talán nem az én dolgom.

Tudomásom szerint a fiammal ügyre, épen mert fiammal volt, nem relléktálok, az érintett G. B. J.-vel ügy nem folyt le oly simán, mint azt a nyilt levél előadása sejtetni enged; azonban akárhogy végződött legyen, az a nyilt levél megjelenésének okául szolgált.

Szavaimban semmi esetre sem fekszik rágalom, mert azok nem involálnak egyebet, egy egyszerű megtörtént tényekből kiinduló egyéni meggyőződésesen alapuló nézetnyilvánításnál; azért pedig, hogy a lovagiasság szabályairól és azok folyamányairól nekem és barátimnak D. D. P. urától eltérő nézeteink vannak, arról nem tehetek s ezért alig tételhetem felelőssé.

Tudvalevőleg a választási mozgalomban és választásban nem vettem részt, sem D. D. P. úr, sem más ellen nem korteskedtem, azonkívül azon nyilvánítások után, melyeket a választást megelőzőleg több választótól hallottam nem is hiszem, hogyha a kérdéses nyilatkozatomat, még a választás előtt, vagy alatt is tettem volna, hogy a D. úr választói közül csak egyet is eltántorítottam volna; azonban a kérdéses nyilatkozatomat nem a választási mozgalom, vagy a választás ideje alatt, hanem mint D. D. P. úr maga is elősmerni méltóztattik, annak utána és akkor tettem, mikor az a választás eredményére már épen semmi befolyással nem bírhatott, és így nem érthettem, valószínűleg senki sem D. D. P. uron kívül, hogy lehessen ezt a bizalom megingatása-és rágal-mazzással összekapcsolt korteskedésnek kvalifikálni. Ezen eszme apaitása a nyilt levél íróját illeti, és ha találmányára szabadalmat nem is vesz, azt bizonyosan senki más el nem sajátítja és idegeníti tőle.

A nyilt levél írója apostrofálja ősz fejemet is, én pedig erre csak annyit mondhatok, hogy fejem becsülettel őszült meg, hogy másnak becsületében rágódással, és rágalmazással nem foglalkozom, és D. D. Pál úr szemlével nem bibelődöm, következésképp vádjait visszautasítom, fenyegetésével nem törődöm, és avval, hogy mit tett, és mit akar, vagy fog tenni, nem gondolok; azonban a kérdéses baráti levelet sem elő nem fogom mutatni, sem annak íróját nem fogom megnevezni, mert az magánlevél lévén, ahhoz mint tulajdonomhoz sem a nyilt levél írójának, sem másnak senkinek köze és joga nem lehet.

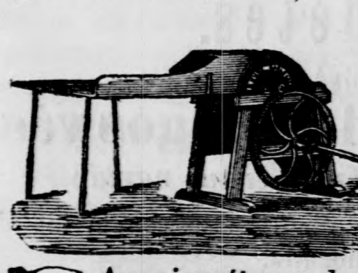
Ennyit felderítéstől mondani tartoztam magamnak és a tisztelt közönségnek; jobban kiterjeszkedni, még többet mondani véleményem szerint annyit tenne, mintha ágyúkkal akarnek verebektet lőni.

Mihálovits Miksa.

*) Az e rovat alatt közölt cikkekért nem vállal felelősséget a szerk.

H I R D E T É S E K.

THE BEVERLEY, IRON & WAGGON Co. L^o,
 Vezérügynök PHILIPP W. NICHOLSON,
 BUDAPEST, GYÁRUTCZA 33,
 ajánlja a nagyérdemű gazdasági közönség kényelmére
Temesvárott, belváros Jenő-herceg-tér 30. sz. házban
 nyitott jól felszerelt
gazdasági gépek gyári fiók-raktárát
 ugymint:
 gőzmozdonyokat, cséplőgépeket, szénagyújtókat, kaszálógépeket, szénaforgatókat, vetőgépeket, fecskendőket, aratógépeket, legjobb szerkezetű szélrostatokat, cséplőgépeket (kézierő és járgányra), búkköntisztítót (Trieur) stb. stb. valamint minden egyéb ezen szakmába vágó gépeket, szerszámot és készületeket,
 Az új méterrendszer alapján készített súly- és ür-mértékek jutányos gyári árak mellett kaphatók.
 Mindennemű gépek javítása a lehető legjutányosabban eszközöltetik.

F. é. augusztus 1-én
 huzatnak a
TÖRÖK SORSJEGYEK
 600,000 franc főnyereménnyel,
 és az
1860-ki ÁLLAM SORSJEGYEK
 sorozat számai.
 Alólírott intézet ilyen sorsjegyeket jutányos áron elad és ajánlja eladási leveleit
Torontálmegyei takaré- és hitelbank.
 (143-21)
Hirdetmény.
 135 hold 592 □ ölből álló legelő Neuzina községben „Vizics“ dülőben örök áron szabad kéz alatt eladó; — egyszersmind Neuzinan 160 hold szántóföld 1875. évi október 1-től egy vagy több évre haszonbérbe adandó. — Feltételek iránt értekezhetni szóval vagy levélben Zsombolyán
Gesztessy János,
 ügyvédél.
 (134-31)
 29*

